

Surt per Places i Camins

DÉU HA PREPARAT UN CONVIT ESPLÈNDID

Benvolguts diocesans:

La paràbola dels convidats al banquet o del sopar del rei il·lumina i unifica els objectius i accions del nostre pla de pastoral. El seu text el podem trobar en els evangelis de sant Lluc (14, 15-24) i Sant Mateu (22, 2-10). La paràbola, com totes les que comptava Jesús, resulta molt rica i suggerent. Mostra l'actitud de Jesús respecte a qui ha de dirigir-se l'anunci del Regne i desitja provocar a la seva Església perquè surti a anunciar a tothom la salvació. Com Església de Menorca llegim des de la nostra pròpia història aquesta paràbola i descobrim en ella una crida a sortir i a posar-nos en camí per fer arribar a tothom el missatge de que Déu vol la felicitat de la persona humana.

La paràbola parla, en primer lloc, de Déu, del seu desig de que tothom es salvi, del seu somni per a aquesta humanitat que ha sortit de les seves mans. Déu ha preparat un convit esplèndid i desitja que tot home i dona que habita aquest món es sigui a la seva taula. Tot està disposat: les espelmes estan enceses, les flors decoren la sala, les taules estan plenes de riquíssims menjars. Només falten els convidats.

Era freqüent en el judaisme presentar la salvació com un convit. En el llibre d'Isaïes es descriu gràficament la salvació com un convit de menjars succulents i amb bons vins al qual Déu convida a tots els pobles (Is 25, 6-8). Sant Lluc parla d'un home que "donava un gran convit". L'evangeli de Sant Mateu afegeix un detall: es tracta d'un convit de noces, ofert per un rei amb motiu dels casaments del seu fill. Amb això, aquest evangelista al·ludeix a l'amor de Déu per la humanitat, manifestat en el seu Fill únic. Déu vol l'home com l'espòs a l'esposa i desitja celebrar amb ell aquest amor. Per això ha preparat la taula i el convida a seure amb Ell. Per sant Mateu el banquet celebra les noces de Déu amb la humanitat, un amor que s'ha consumat en el Messies Jesús. Recordem que l'Apocalipsi fa servir també aquesta imatge quan parla de les noces de l'Anyell (19, 7; 21, 9ss.).

Amb freqüència presentam el cristianisme d'una manera negativa, com a compliment d'unes normes o seguiment d'uns ritus. La paràbola ens recorda que el cristianisme és, sobretot, una festa a la qual som convidats per Déu per celebrar el seu amor. Tota la paràbola té un to d'alegria: "Veni, que ja tot és a punt". Seguir a Jesucrist és camí de benaurança; dirigir-nos al banquet és motiu d'alegria. Aquesta alegria de l'Evangeli ha de penetrar la nostra vida. Vivim en un "temps favorable", en un "dia de salvació" (2 Co 2, 6).

Hem de ser molt conscients que no som convidats a entrar al banquet per les nostres qualitats o per alguna cosa bona que hem fet, sinó que tot es deu a la bondat del que convida. Tot és obra de Déu, que és l'amfitrió del banquet. El Papa Francesc freqüentment ens recorda que no som justificats per les nostres obres ni pels nostres esforços, sinó per la gràcia de Déu. El que pren la iniciativa i s'acosta a nosaltres, és Déu, cosa que hem de viure amb joiosa gratitud (cf. GE 52-56).